

Min kærlighed - Ægir

De fleste der kommer som nye til ASR, kommer i en forventning om god motion, frisk luft og godt samvær. Når de så har været der en tid, undrer de sig over, hvorfor alle går og snakker om både. De snakker om Psych, - om Sylfiden, om Hof osv. For den nybagte kanin er det volapyk, for hvorfor dog gå op i hvilken båd man ror i, de er jo alle smukke og kan bære en på vandet. Kaninen har nok at gøre med at finde et rimeligt rotag.

Skulle en kanin nu være så heldig at komme på tur med materialeforvalteren, skulle man måske forvente, at vedkommende ville få en alsidig nuanceret indføring i bådenes mysterie. Materialeforvalteren fortæller gerne om klubbens fremragende både, men objektiviteten rækker kun så langt, at en båd i alle sammenhænge bliver fremhævet..... hans store kærlighed - **Ægir**.

Ægir er valgt til at være den første i en række præsentationer af klubbens både. Og det er mig en glæde, at netop jeg er blevet valgt til en præsentationen af (eller nærmere... "mit forhold til")klubbens bedste og smukkeste båd.

Før jeg begiver mig ud i at fortælle om Ægir og mit særlige forhold til hende, vil jeg dog lige i min egenskab af materialeforvalter knytte et par bemærkninger til det at have et særligt forhold til een båd.

Jeg synes det er vigtigt, at hvis man har et specielt forhold til en båd, så er det ikke ensbetydende med, at man ikke kan ro i andre både. Det er også vigtigt, at alle andre får den store fornøjelse det er at ro i netop "din" båd. Ofte er der også flere med kærlighed til den samme båd.

Det er godt for en båd, hvis der er roere der har et særligt forhold til den. Derved bliver der puslet om den, - og hvem vil ikke gerne pusles om.

I mit tilfælde har jeg altid et øje på Ægir, er der en skrue løs, - der skal spændes, er der en lakskade der skal repareres osv. Jeg vender næsten altid lige forbi Ægir, når jeg er i klubben,- klapper den, og ser til at den har det godt. Det betyder jo ikke, at andre ikke skal reparere de skader, som de ser på Ægir, eller at jeg ikke har et vågent øje med de øvrige både. Men mit forhold til Ægir er anderledes.

Det kan undre, at en halvgammel langturs roer som mig forelsker sig i en ung, slank, velformet racerbåd. Men som i en anden amerikansk film skyldes min kærlighed til Ægir, at vi har gennemlevet en række strabaser med hinanden.

Jeg mødte Ægir for første gang, da hun var bare 3 år gammel. Dengang var hun dog for mig blot en båd blandt mange andre. Hun var godt nok den nyeste i klubben, men det havde jeg ikke tænkt synderligt over, jeg var jo kanin... næsten.

Vores første møde (som jeg kan huske) var en søndagsfællestur, hvor vi besluttede os for en tur til Vosnes. Det gik flyvende derud, - vinden var i syd, og 8-10 m/sek. Jeg kendte dengang ikke til Ægirs fortræffelige egenskaber, men dem lærte jeg om på hjemturen. Jeg husker i særdeleshed turen over bugten til Studstrupværket. Jeg sad "tagåre" og stirrede Louise Harringer stift i øjnene og roede af alle kræfter, - hun øsede.

Et par år senere var jeg klar til at være styrmand på min K2-jomfrutur, og Ægir blev valgt til begivenheden. Vi nåede dog ikke ret langt, kun til Blommehaven. Her spiste vi vores madpakker på skrænten, mens vi havde konstant øjenkontakt med Ægir. Den lå fortøjet ved broen i 5-7 m/sek. fra øst. Ægir med sin smukke krop forsøgte at tiltrække en del opmærksomhed ved at bevæge sig liftligt til den indkommende sø. Hun lå med stævnen udad..... men pludselig var hun ikke længere fortøjet i stævnen, - nu bevægede hun sig raskt ind imod stenene på kysten. Af min acceleration at dømme fik hun sin opmærksomhed, - for efter få sekunder, stod jeg i vand til navlen og holdt om hende. Øjebolten for den forreste fangline havde været defekt.

Episoden ved blommehaven forandrede mit roliv. Ægir blev "min"

båd, og de første søm blev slået i, - til mine mange overvejelser om "tilstædeværen" i rolivets glæder.

Ægir var blevet noget særligt for mig, og jeg begyndte at vælge den, når jeg kunne. Det var selvfølgelig derfor, at jeg valgte den på K3 instruktion vigen rundt. Gorm var instruktør, og vi roede frejdigt ud en morgen i "nogle" sek/m fra vest. Ved pynten skulle vi vælge, om vi ville gå til Skødshoved, eller vi skulle gå højre om i vigen. Vi valgte at gå over, da der ingen skumtoppe var at se, - på trods af en del blæst. Vi roede over, humøret var højt, det gik flyvende. Pludselig var vi imidlertid båret ind på flakket og vi måtte vende og ro ud på dybere vand. Af "uransagelige grunde" var der nu **kun** skumtoppe at se hele vejen til Studstrup. Det var umuligt at ro langs med flakket, så vi valgte at gå direkte imod vest i håb om at kunne nå til Studstrup. Jeg sad toer hele vejen, Gorm sad etter. Det jeg hørte mest på den tur var Gorms..."Lars, er du sikker på, du har sat bundprop i forrummet?".... "Ægir er sgu´ en U-båd...!". Vi måtte stoppe med at ro for at få vandstanden i båden ned, styrmanden kunne ikke øse nok, imens vi roede. I Studstrup trak vi Ægir på land, fik vandet ud, tørrede os, spiste frokost og roede så til Nappe-dam.

Klog af skade havde jeg efterhånden fået lidt erfaring med Ægirs sødygtighed. Derfor var jeg ikke begejstret, da vi med planlagt Pinsebal på Tunø måtte erfare at Delfin og Jubi allerede var på langtur(Mjølner havde vi ikke dengang). Båden vi valgte blev Ægir, og vi drog afsted med skorpeskrin og forog agterrum fyldt til bristepunktet.

Udenfor havnen var der pludselig et hul i havet, som vores styrmand Anne Dorte havde overset. Hun var vist i færd med at spejde efter

Merc. I dette hul forsvandt Ægir med især etteren, som var Lene Strandet. Hendes røde regnfrakke blev lige testet. Turen gik dog ufortrødent videre, og vi nåede i land på både Tunø knob (billedet) og på Tunø. Da vi gik i land erfarede, vi at skvætbordet var slået løs, det var altså ikke helt uden grund at Lene stadig klagede over, at hun havde vand i ørerne. Om hun senere har fået det ud, ved jeg ikke.

Den unge dame Ægir er med sin alder på 12 år blevet mere moden, men det med bølger bliver hun aldrig god til. Er det derimod blikvand er hun i sit rette element. Hun skyder en uovertruffen fart, og det er en nydelse at ro hende på korte eller længere ture. Hun er så hurtig, at hun klart må vælges, hvis der skal kapros. Det kan nævnes at Ægir vandt guld på Ålborgregattaen i 1998.

Ægir er skabt til at være en hurtig båd, omend hun er en 8 bords langtursbåd. Hun kom til verden i sommeren 1987. Stedet var Odder inriggerværft hvor hun blev smukt formet af Arne Bæk og Per Amby. Hun er bygget af solidt stof, såsom brasiliansk cedertræ, amerikansk spruce og dansk ask. Hun er lille, og specielt kendetegnet ved det beskedne forparti, som giver hende et godt glid. Det beskedne forparti er

også hendes ulempe i bølger, hun har ikke noget, der kan løfte.

Ægir er født hvid i toppen og med messing svivler, men vi har givet hende en ansigtsløftning. Nu er hun blevet blå og har fået plastsvivler. Med plastsvivler kan Ægir gå med kulfiber-bigblades.

Ligeså fantastisk Ægir kan være i blikvand og med big-blades, ligeså fandens kan hun være i halve - hele meters bølger. Alligevel er hun den båd, som jeg passer på. Mit særlige forhold til Ægir har altså intet at gøre med Ægirs roegnethed.

At sige at Ægir er klubbens bedste båd, er derfor noget vrøvl. Vores både er forskellige og derfor velegnede til forskellige ting. Det er derfor vigtigt, at vi som roere danner os et indtryk af bådene. Drømmen for materialeforvalteren er at bådrækkefølgen kan fjernes, således at roerne vælger den båd, der i dag er bedst til turen, vejret, og mandskabet.

*Materialeforvalter.
Lars Steen Hansen.*

